

af hendes sidste Skoleaar hængt i et Boghandlervindue paa Østergade, og hun havde altid sørget for at lægge sin Vej der forbi. Hun tænkte nu paa, at paa den Plet, hvor hun stod, havde der maaske engang staaet et saadant stort, nøgent, lemmestærkt Mandfolk med sin Hæl paa den overvundne Modstanders Strube og med løftet Haand modtaget Kejserens og det hele jublende Teaters Hyldest, — og hendes Næseboer udvidede sig uvilkaarligt, og hun følte det samme vellystfulde Kuldepust nedover Nakke og Ryg som hin Tids svanehamshvide Vestalinder, naar de kunde begynde at vejre Blodlugten.

Idet hun derefter igen tog Pers Arm for at gaa tilbage til Vognen, gled hendes Blik stjaalent ned over hans skulderbrede, muskelkraftige Skikkelse, og hun var i nogen Tid tavs.

Da hun var kommen tilsæde, foreslog Per, at de nu skulde lade »Seværdighederne« fare og køre lidt op paa Højderne for at trække frisk Luft. Hun indvilligede efter nogen Nølen, og Kusken fik Ordre til at køre over Tiberen. Ad den berømte, slangebugtede Kørevej naaede de op paa Janikulum med det vidunderlige Nedblik over Rom og det milevide Udsyn over Kampagnen til de lysende Albanerbjerger i det fjerne.

Men nu var det Per, der var den veltalende. Nanny sad mest med bortvendt Ansigt og lod, som om hun hørte efter, hvad han forklarede